

hana kašáková

TYPOLOGIE VOLII

výběr z mužských
exemplářů od A do Z

HANA
KAŠÁKOVÁ

1981

Etablovaná reklamní textařka, příležitostná publicistka, wannabe blogerka a zneuznaná herečka. Typologie volů je její literární prvotinou. Žije v Praze s manželem a dvěma dcerami.

Typologie volů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Hana Kašáková

Typologie volů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

hana kašáková

TYPOLOGIE VOLII

výběr z mužských
exemplářů od A do Z

*Ondřejovi a všem báječným
exemplářům mužů, co jich jen
po světě chodí.*

SEZNAM EXEMPLÁŘŮ

- 11 Alkáč výmluvný
- 22 Buran maskovaný
- 31 Cíťa vydíravý
- 40 Dobytek nemytý
- 49 Ezoterik erotický
- 58 Fašista pedantský
- 66 Gaučák lenivý
- 72 Herec obecný
- 80 Idiot násilnický
- 84 Jasnovidec žárlivý

- 91** Kamarád nesmělý
- 97** Lakomec kolenovrtavý
- 109** Mamánek popínavý
- 118** Nerd podivuhodný
- 129** Otrapa pouliční
- 132** Podnikavec nenapravitelný
- 141** Romantik nepraktický
- 145** Samožer selfčkový
- 154** Taktik nerozhodný
- 161** Umělec rozháraný
- 168** Vtipálek chechtavý
- 176** Workoholik nezastižitelný
- 187** Ženich zázračný

ÚVOD DO STUDIA MUŽSKÝCH EXEMPLÁŘŮ

*„Jedni z nejdůležitějších mužů v mém životě byli psi a koně.“
(Liz Taylorová)*

Nenechte se zasmušit či rozčílit výše uvedeným citátem. Ano jistě, na následujících stránkách se opravdu schyluje k poměrně názornému popisu různých exemplářů mužů. Ovšem tato samozvaná abecední katalogizace všelijakých exotů je – přes veškerou svou vyhrocenost, bolavou zraněnost, mandlovou hořkosladkost a slanou slzavost – rozhodně prostá jakékoliv nenávisti či zatracování mužského plemene jakožto celku. Od zadupávání opačného pohlaví do země tu máme zcela jiné šajby – kupříkladu výrobce pánského make-upu.

Muži jsou úžasní. Muži jsou zábavní. Muži jsou nepostradatelní. Muži nám kříží cestu. Neustále. A jsou to muži různí. Ano jistě, všechny jsme zažily situaci, kdy se nám chtělo zařvat z plných plic do bulvárů a do ulic: „Chlapi

by zasloužili vyhubit. Tyhle mandelinky bramborové lidstva!“ S takovou by si však tu a tam zasloužily vyhubit i ženy, jak by se možná usnesli pánové, kdyby ovšem o podobných tématech spolu hovořili.

To my ženy se naopak o mužích bavíme tuze rády. V časech prosperity a štěstí, ale i zoufalství a nedostatku. Naše kardinální téma v dobách zlých bývá: „Kam ksakru zmizeli všichni normální chlapi?“ Odpovědí pak může být tajný ženský kód: „Tam, kam mizí gumičky do vlasů“. Každá žena ví, o čem je řeč. Tajemný prostor, který nikdy nikdo neobjeví. Černá díra. Singularita ženského vesmíru. Místo, kam slunce nikdy nesvítí, vítr nefouká, gravitace tam hapruje a barvy mají všechny odstíny černi.

Gumiček do vlasů máme spousty. Ve všech kapsách, kabelkách, kosmetických taštičkách, na nočních stolcích, pracovních stolech, na zápěstích, na šaltpákách v autě. Jsou všude. Když však jednu nutně – opravdu zoufale nutně – potřebujeme, tak nejsou. Ani jedna. Nikde. Prostě zmizí.

Tak si místo gumičky zavážeme drdol ustříženou punčochou, krajkovými kalhotkami nebo kusem potravinového fólie od svačiny a říkáme si, jak jsme na to vyzrály. Jenže ouha! Vlasy nám začnou lézt do očí, šimrat v nose, účes se rozpadá a my vypadáme jako slepice. Zmoklé! Příště to neuděláme. Ani kdyby se nám jevilo jako perfektně romantický nápad mít vlasy svázané travou a kopřivami.

To máte jako s těmi chlápky.

Příště to prostě neuděláme. Takový exemplář už ne.

Krušné zkušenosti mají jednu velice povzbudivou vlastnost. Téměř každá z nich se časem promění v zábavnou historku. Rády je sdílíme. Vyprávíme. Porovnáváme. Detailně probíráme v našem holčičím kódu. Ze zážitků s všelijakými náhodnými „voly“ se vypovídáme. A nakonec

sebekriticky zjistíme, že obsah povídání nevypovídá jen o volovi, ale hlavně o nás.

Všechny události popsané na následujících stránkách by se klidně mohly stát. Možná se i staly. Nevím. V každém případě během nich bylo určitě uroněno mnoho slz a dalších fyziologických sekretů. Byly vypity hektolitry vína různých odrůd a kvalit. O výčepních líhovinách, cocolách na kocovinu, čajích na hubnutí, nervy a močové ústrojí ani nemluvě. Bylo též poztráceno mnoho tisíc gumíček do vlasů, které už nikdy nikdo nenajde. Ani do skónání světa.

ALKÁČ VÝMLUVNÝ

*„Když popíjíme, starosti podrímují.“
(Anakreón)*

Jsem mistryně. Mistryně světa. Proč si to nepřiznat. Nemá smysl, aby mi to říkal kdokoliv jiný. Zná sama sebe nejlépe. Není tedy důvod čekat na cizí hodnocení. Jsem mistryně světa, přebornice a šampiónka. Ve výmluvách.

Jsem v tom děsně dobrá od dětství. Už jako malá holka jsem si dovedla sama před sebou i okolím velmi přesvědčivě obhájit, proč něco nejde. Cokoliv. Nepůjdu do sklepa pro kompot, protože je tam bubák. Nebudu se učit matematiku, protože na ni prostě nemám buňky. Nebudu jíst jablka, protože... protože je v nich bubák!

Nebyla v tom lenost. Naopak. Svým tvrdohlavým vymlouváním, proč něco nejde, jsem si vytvářela prostor pro činnosti, které jsem naopak zbožňovala. Místo chození do sklepa pro brambory, zavařené meruňky a nakládané

okurky jsem s chutí a nadšením postávala v kuchyni mámě za zadkem a sledovala, jak se vaří svíčková. Nedostatek takzvaných buněk pro aritmetiku a geometrii jsem vyvážila neuvěřitelným množstvím receptů na moučníky a zákusky, které jsem už v útlém věku dokázala bez kuchařských knih připravit, ale hlavně jsem jich celou řadu vymyslela nebo svým tvůrčím zásahem zdokonalila. Jen ta jablka jsem nejedla a dodnes nejím z jediného prostého důvodu – protože je v nich bubák!

Od dětských výmluv uplynulo mnoho upečených dortů, našlehaných krémů, vlastnoručně nadrcených směsí koření, vykostěných kuřat, litry dlouho tažených vývarů, klasických i netradičních omáček, kila všelijakých předkrmů, kanapek, salátů, karbanátků, masových kuliček, pilafů, gulášů, těstovin, luštěnin, hamburgerů a dalších specialit, které jsem vařila, smažila, pekla, dusila, grilovala, blanšírovala, restovala, flambovala, servírovala a následně s velikou chutí a téměř vědeckým zaujetím konzumovala.

V deváté třídě nastal čas pro výmluvu nejvypedenější. Nepůjdu na gymnázium. Proč? Protože nechci. Chci se vyučit kuchařkou. Mámu málem trefil šlak. Zoufale mi podsouvala, jaká jsem chytrá holka, i když nerada počítám. Kdybych se prý jenom trochu snažila a místo boeuf bourguignon se věnovala Bělounovi a jeho sbírce úloh z matematiky, nebude žádný problém se tam dostat. Pořád opakovala, že učňák je pro blbce, a brečela. Vypila mi u toho celou láhev Côtes du Rhône, kterou jsem měla přichystanou na ono hovězí po burgundsku.

Za to víno jsem mimochodem dala celé kapesné. V mých čtrnácti letech nebylo vůbec lehké ho koupit. Když jsem prodavače tvrdila, že ho potřebuju na vaření, vyhnala mě z obchodu se slovy, že pitomější výmluvu jsem si vymyslet nemohla. Nakonec jsem donutila mámu, aby mi pro něj

došla. Trochu se vykrucovala. Ptala se, jestli by mi nestačila nějaká levnější Frankovka nebo Vavřínek. Dokonce mi navrhla, abych hovězí místo vína podlila masoxem. Chápete? Masoxem! To je podobný nesmysl, jako cpát do echt české bramboračky houby shiitake. Nebo nutit někoho, kdo tolik miluje vaření, jít dřepět do lavic mezi takzvané studijní typy, které vůbec nemají ponětí, co vlastně v životě chtějí dělat.

Jo. Vyučila jsem se kuchařkou. Jela na stáž do Německa. Pak do Belgie. Koukala pod ruce mistrům. Učila se a makala. Bez výmluv.

Je mi skoro třicet. Jsem šéfkuchařka. Mám, co jsem chtěla. A máma? Je na mě pyšná. Jen ji mrzí, že nechci děti. No, nechci. Je to trochu složitější. Matika mi nikdy nešla, ale dokážu si dost dobře spočítat, že vypadnout z toho kola-toče by mohlo znamenat, že už na něj třeba nenaskočím zpátky. Ještě detail – nemám chlapa. Teda už zase nemám. Ne, že bych nechtěla. Spíš nějak nebyl čas. Tak ano, zatím jsem neměla čas na trvalý vztah. Zase výmluva. Jako vrata. Koneckonců jako vrata byl ještě nedávno i můj zadek. Já jsem si to před sebou omlouvala, že se alespoň doporučně hodí k ostatním částem těla, které rovněž nebyly z nejdrobnějších. A na výmluvy, jak známo, jsem já machr.

Dost dlouho jsem se vymlouvala, proč je v mém případě zcela vyloučené omezování jídla. Já přece musím všechno ochutnat. Ne to, co vařím, ale to co vařit chci. Zcestovala jsem celou Evropu a všude téměř výhradně jedla. Fascinovaná umem zahraničních kolegů. Do některých restaurací jsem na to samé jídlo zašla i několikrát. Chtěla jsem poznat nuance – suroviny, koření, úpravu. Tím moje zkušenosti rostly. S nimi pochopitelně i váha. Snad dá rozum, že s neustále plným žaludkem se také dost blbě cvičí.

V pestrém životě plném zážitků a jídla se vyskytovali i muži. Tu kolega z restaurace. Jindy zase dodavatel zeleniny. Nebo číšník z podniku, kam jsem se ráda chodila najíst. Epizody bez chuti. Nemastné, neslané.

Tak jsem to zkusila přes internet. Však co, otestuji platformu. Pro hochy z Tinderu jsem měla vždy dost výmluv, proč jim nepošlu fotku celé postavy. Nemám selfie štangli, víš? Promiň, mám rozbité zrcadlo. Vyfotím se, až dovařím rillettes. Donesu ti, chceš? Chtěli. Když ovšem tlustý zajíc v pytli přišel se skleničkou luxusní masové pomazánky na místo určení, většinou to bylo naposled, kdy jsem ty vyžírky spatřila. Já však dál chodila na setkání s muži přes aplikaci a nikdy nezapomněla donést sampl ze své kuchyně.

Až mi jednoho dne jakési sžíravě upřímné rande, s pusou plnou mých jarních krevetových závitků, sdělilo: „Teda páni! To je žrádlo. Takhle si představuju nebe. Ale tebe jsem si podle fotek představoval trochu jinak. Jsi taková... velická!“ Z on-line seznamování jsem si tudíž odnesla značné „tindráky“, ale aspoň jsem se odhodlala přestat generovat výmluvy, proč nemůžu zhubnout.

Zažrala jsem se do bezsacharidové diety, začala cvičit, běhat a kila šla dolů.

Dle všech tabulek, poměru tuků a svalové hmoty, body mass indexu a dalších obezitologických krámů, jsem měla nadváhu dvacet kilo. Hubnutí měl být tudíž jogging na dlouhou trať, kterou mi zcela bez varování zkřížil Alan.

Seběhlo se to při běhání, ve kterém jsem byla už pěkných pár měsíců zběhlá. Alanova poněkud zavalitější postava napovídala, že se této činnosti věnuje z úplně stejného důvodu jako já. Občas jsem ho viděla se protahovat v parku. Jindy jsme se mýjeli v lesíku. Párkrát jsem na něj mávla do altánku, kde celý zadýchaný odpočíval, zatímco já – už o dvacet kilo lehčí než po tinderovém prozření – jsem

velice zlehka proklusala směrem ke svému oblíbenému cíli: prodejně italských delikates.

Právě tam mívával dost často zamířeno i Alan. Zde jsme zjistili nad všelijakými grissini, bruschetami, úžasně sladoučkými cantuccini a frollini, že oba milujeme dobré jídlo, ale zároveň máme přísnou dietu, která striktně zapovídá ho svobodně jíst. I tak toho bylo dost, co jsme v lahůdkářství probrali a nakoupili.

Mezi plátkováním mortadely mi Alan stihnul odvyprávět, že je rozvedený, má dvě děti a nadváhu ze sedavého zaměstnání v bance. Já mu během výběru toho nejsvěžejšího salátu lattusa v kostce přeříkala své kulinární kurikulum. Svůj úspěšný boj o ucházející postavu jsem prezentovala na kontrastu obrovského melounu a drobného artyčoku. Smál se a říkal, že jsem k sežrání. I s pár bonusovými kilogramy a v propoceném tričku s obrázkem Al Pacina ve filmu Kmotr byl tak milý.

Sesynchronizovali jsme naše běžecké trasy a všechno nasvědčovalo tomu, že z běhání se brzo stane chození. Když jsme spolu – již po několikáté – dosáhli kýženého cíle v italském obchodě, vyhlásil Alan „cheating day“. To je den, kdy každému dietáři zaplesá srdce a život opět dostane smysl. V tento slavnostní okamžik je totiž možné hodit veškeré výživové limity za hlavu a nacpat se i tím, co je jinak zakázané. Zvesela jsem naházela do košíku karamelizované fiky v balzamikovém octě, mandle v cukrové polevě se šafránem, rozmarýnové grissini a nechala si zabalit tři druhy sicilských cannoli s nadpozemsky jemným krémem z ricotty.

Alan v triku s Al Pacinem se zastavil u regálu s vínem. Bez většího rozmyslu si koupil pět lahví Chianti. Když si všimnul mého údivu, usmál se a vysvětlil, že za tu cenu ho tu přece nemůže nechat. Nestihla jsem množství vína ani

rádně okomentovat a on mě pozval do kina. Nadšeně jsem přijala. Prý to bude zcela tematicky nějaká italská produkce. Pak jsme se vydali každý do své sprchy a následně za pracovními povinnostmi.

Večer jsem čekala na domluveném místě před multi-kinem. Po dlouhé době jsem měla rande, na které jsem s sebou nenesla žádnou návnadu v podobě vlastnoručně připravené dobroty. Měla jsem pocit, že tentokrát jde skutečně jen o mě. Slušelo mi to. Kéž bych potkala toho blba, co mi řekl, že jsem... veliká. Ten by zíral. Vlastně bych mu mohla poděkovat, že jsem díky jeho nevymáchané hubě skoncovala s výmluvami a velikostí 46. Pak bych se zavěsila do urostlého Alana a odešla středem.

Uskutečnění téhle triumfální představy mělo ovšem dva háčky. Nikde v okolí se nenalézal ani tinderový nactiutřač, ani Alan. Film měl začít za pět minut. Vytočila jsem jeho číslo. Nic. Poslala mu zprávu, že koupím lístky a počkám v sále. Nic. Film začal. Ději jsem nevěnovala mnoho pozornosti, protože jsem neustále kontrolovala telefon. Ani zpráva. Titulky. Volám. Nic. Došla jsem zoufale domů, na posezení spořádala ranní nákup a ještě si objednala pizzu. Byla jsem nešťastná a totálně přežraná.

Ráno mi hlavou kolovaly různé vytáčky, proč nejit běhat. Zahnala jsem je. Vytočila jsem Alanovo číslo. Nic. Nebyla jsem si úplně jistá, jestli víc pociťuji obavy, že se mu něco stalo, nebo vztek, že nebere telefon a patrně právě vymýšlí výmluvy, proč nepřišel na schůzku.

Nepřišel ani na místo, odkud jsme většinou vybíhali. Telefon nebral. V lesíku nebyl. Nefuněl v altánku. Ani v cílové rovině – plné oliv, prosciutta a mozzarellы – se nenacházel. Dala jsem si espresso a v depresi jela do práce.

Večer mi volal. Prý si dal trochu Chianti a dostal takovou migrénu, že prozvracel celou noc a den. Nebyl prý